

ΙΕΡΟΣ
ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΝΟΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΕΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΤΕΤΟΣ Β' | ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ τῆ 16 'Ιουνίου 1912 | ΑΡΙΘ. 63

« ΟΙ Δὲ (θιμίμονες) ἐξεληθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων· καὶ ἰδοὺ ὄρμη-
σε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπῆλθον ἐν ταῖς
ὕδασι ». (Ματθ. η', 32).

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

(Ματθ. γ', 28-6', 2).

α.) ΓΕΡΓΕΣΗΝΟΙ—ΓΑΔΑΡΗΝΟΙ

Περὶ τοῦ μυστηριώδους καὶ βαθυτάτης σημασίας περιεχομένου τοῦ περὶ τῶν δαιμονιζομένων Γεργεσηνῶν Εὐαγγελίου τῆς αὐρίου Κυριακῆς ἐγράψαμεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 13 φύλλῳ τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» τοῦ ἔτους 1911 ἱκανά, καὶ παραπέμπομεν τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλομαθῆ ἀναγνώστην, ἵνα ἐκεῖ εὗρῃ, ὅτι ἂν ποθῇ νὰ μάθῃ περὶ τῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς οὕτω καλουμένων δαιμονιζομένων.

Σήμερον ὁ λόγος ἔσται περὶ τοῦ μέρους, ἐνθα ἐγένετο ἡ συνάντησις τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τῶν πτωχῶν καὶ ἀξίων οἴκτου δαιμονιζομένων τούτων, οἱ ὅποιοι, ὡς φαίνεται, ἐξ ὅλης τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς διηγήσεως, εἶχον αἰσθανθῆ βαθυτάτα τὴν γοητείαν τῆς ἐξαισίας ἐκείνης ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων παρουσίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἰδοκίμασαν τὴν γλυκύτητα τῆς θείας αὐτοῦ πρὸς αὐτοὺς λαλιᾶς καὶ ὀμιλίας, καὶ ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς θείας καὶ σωτηριώδους ἐν τῷ κό-

σμῳ ἀποστολῆς τοῦ παρεδόθησαν εἰς τὸ θεῖον αὐτοῦ ἔλεος.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ὀνομάζει τὸ μέρος τοῦτο Γέργεσα, ἐξ οὗ καὶ τοὺς κατοίκους Γεργεσηνοὺς. Λουκᾶς δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς ὀνομάζει τὸν τόπον τοῦτον Γάδηρα, καὶ τοὺς κατοίκους Γάδαρηνοὺς. Πολλοὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ δύο αὗται πόλεις Γέργεσα ἢ Γέρσα καὶ Γάδαρα ἢ Γάδηρα ἐκείντο πολὺ πλησίον ἀλλήλων, καὶ ἡ συνάντησις τῶν δαιμονιζομένων μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ἔξω τῆς πόλεως πλησίον τῶν μνημάτων λέγουσιν, ὅτι συνέβη ἐν τῷ μεταξὺ τῶν δύο τούτων πόλεων μέρει, τὸ ὅποιον καὶ διεχώριζε καὶ συνήγου τὰς δύο ταύτας χώρας, καὶ ἐκ τούτου ὁ μὲν Ματθαῖος ἐμνημόνευσε τὰ Γέργεσα, ὁ δὲ Λουκᾶς τὰ Γάδηρα.

Τὸ βεβαιότερον ὅμως εἶνε ὅτι τὰ Γέργεσα ἢ Γέρσα ἦσαν ἄλλη χώρα, καὶ ἄλλη χώρα τὰ Γάδηρα ἢ Γάδαρα ἢ καὶ Γέρασα καλούμενα, μακρὰν δὲ ἀλλήλων κείμενα.

Τὰ Γέργεσα ἦσαν μικρὰ καὶ ἄ-

σημος χώρα παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας κειμένη, ἐν ᾧ τὰ Γάδηρα ἢ Γέρασα ἦσαν πόλις Ἑλληνικῆ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Μητρόπολις τῆς Περσίας, πρωτεύουσα τῆς Δεκαπόλεως ἐπὶ τῆς νοτιωτάτης ὀχθῆς τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, καὶ ἦτο ἐκ παλαιωτάτων χρόνων πόλις ἐνδοξοῦ καὶ πλουσιωτάτη, παραδεδομένη εἰς τὰς διασκευάσεις καὶ τὰς ἡδονὰς, ἔχουσα μεγαλοπρεπέστατα, πελώρια καὶ κολοσσιαῖα οἰκοδομήματα καὶ αὐτὰ δὲ ἀκόμη τὰ πεζοδρομια καὶ λιθόστρωτὰ τῆς ὑπερεῖχον καὶ αὐτῶν τῶν πολυτελεστάτων δημοσίων πλατειῶν καὶ λιθοστρώτων καὶ πεζοδρομίων καὶ αὐτῶν τῶν μεγίστων καὶ πλουσιωτάτων πρωτευουσῶν τοῦ κόσμου πόλεων.

Βεβαίως τὰ Γέρασα ἢ Γάδηρα ἀπὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων εἶνε μεταβεβλημένα εἰς σωροὺς ἀφώνων καὶ σιωπηλῶν ἐρειπίων, τεθαμμένα ὑπὸ τὸ χῶμα, καὶ ἔπαυσαν νὰ εἶνε κατοικία ἀνθρώπων ὅμως καὶ αὐτὰ τὰ ἄφωνα καὶ σιωπῶντα ἐρειπία τῶν Γεράσων εἶνε ἐν ἐκ τῶν σημαντικωτάτων θεαμάτων διὰ τὴν θαυμαστήν καὶ μοναδικήν αὐτῶν μεγαλοπρέπειαν, ἐφάμιλλον τῶν ὀπίσθιν εἰς ὀλίγα μέρη τοῦ ἀρχαίου κόσμου εὐρίσκει ὁ ἀνθρώπος, διότι ἐδῶ συναντῶνται καταφανῆ ἔχνη τῶν πρώτων γιγαντιαίων οἰκοδομημάτων καὶ κατοικιῶν τῶν

γιγάντων τῶν ὀνομαστῶν, περὶ τῶν ὀπίσθιν ἀναφέρει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη οὐ ἔξω ἐκεῖ πολὺ πρὶν ἀκόμη ἀναφανῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου τὸ Ἰσραηλιτικὸν Ἔθνος. Ἐδῶ εὐρίσκομεν ἱστορικὰς καὶ ἀληθεῖς ἀποδείξεις περὶ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, περὶ τῶν γιγάντων αὐτῶν, τὴν ὑπαρξίν τῶν ὀπίσθιν ἐξήγησαν νὰ διαφιλονεικήσωσι πολλοὶ σοφοὶ τοῦ αἰῶνος.

Χιλιάδες ἐτῶν παρήλθον, ἀφ' οὗ ἡ γενεὰ ἐκείνη τῶν Γιγάντων παρήλθεν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ἄλλὰ τὰ κυκλώπεια ἔργα τῶν, αἱ κολοσσιαῖαι κατοικίαι τῶν, τῶν ὀπίσθιν μόναι αἱ θύραι ἔχουσιν ὕψος δέκα ὀλων πῆχων, καὶ τῶν ὀπίσθιν αἱ πύλαι ἦσαν πελώριοι μονόλιθοι, προκαλοῦσι τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνθρώπων, καὶ παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τὴν πλέον ἰσχυρὰν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ὀπίσθιν τὰ γεγονότα, ὅσα ἐξιστορεῖ ἡ Γραφή, εἶνε ἀλήθεια εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὀπίσθιν ἡ τόσον ἀμφισβητηθεῖσα ὑπὸ τῶν σοφῶν ὑπαρξίς τῆς γενεᾶς τῶν Γιγάντων ἦτο παράλογος καὶ ἀσεβής!

Ἡ περὶ τοῦ τόπου λοιπόν, ὅπου ἐγένετο τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τῶν δαιμονιζομένων, μεταξὺ τῶν δύο Εὐαγγελιστῶν Ματθαίου καὶ Λουκᾶ φαινομενικῆ διαφωνία αἰρεται, ὅταν σκεφθῶμεν ὅτι ὁ μὲν Ματθαῖος, Ἰουδαῖ-

ος καὶ Τελώνης μάλιστα ὧν πρό-
τερον κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς
Γαλιλαίας, καὶ γράφων διὰ τοὺς
Ἰουδαίους τῆς Ἰουδαίας, ἐπα-
κριβῶς ἐσημείωσε δι' αὐτοὺς, γι-
νώσκοντας ἄλλως τε καλῶς τὸν
τόπον, τὴν μικρὰν καὶ ἀσήμαντον
χώραν, τὰ Γέργεσα, ὅπου τὸ θαῦ-
μα ἔλαβε χώραν. Ἐν ᾧ ὁ Δου-
κᾶς, Ἕλληνας ὧν καὶ γράφων διὰ
τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἐκ τῆς Ἰ-
στορίας καὶ γεωγραφίας των ἐ-
γνώριζον τὰ Γάθηρα ἢ Γέρασα,
τὴν ἐπίσημον τότε πόλιν τῆν Ἑλ-
ληνικήν, τὴν ἠρωτεύουσαν τῆς
Δεκαπόλεως, ἐσημείωσεν ὡς τό-
πον παρὰ τὴν λίμνην, πόλιν γνω-
στὴν εἰς αὐτοὺς, ἵνα νοήσωσι
ποῦ περὶ τοῦ ἐκείνου τὰ Γέρασα,
ὅπου ἦτο ὁ τόπος τοῦ θαύματος
τῶν δαιμονιζομένων.

β.) ΔΑΙΜΟΝΕΣ—ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΙ

Ἐπάρχουσι λοιπὸν τὰ κακο-
ποιὰ ταῦτα ὄντα ;

Τοῦτο εἶνε φοβερὰ ἀλήθεια, ἡ
ὅποια ὀλοτελῶς σήμερον παρα-
βλέπεται. Περὶ ἡμᾶς καὶ πολλὰς
πολὺ πλησίον ἡμῶν, ἵνα μὴ εἴπω-
μεν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, ὑπάρχουσι τὰ
ἀόρατα ταῦτα ὄντα πλήρη κακεν-
τρεχείας καὶ ἀθλιότητος, τὰ ὅποια
ἀπ' ἀρχῆς τῆς δημιουργίας ἐργά-
ζονται πρὸς βλάβην τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ τὰ ὅποια ἰδίως ἐν ταῖς
ἡμέραις τῆς ἐπὶ γῆς σωματικῆς
παρουσίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐ-
ξήσκησαν ἰδιαιτέραν ἐπίδρασιν

καὶ κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν ψυχῶν
καὶ τῶν σωμάτων ἀνθρώπων δυσ-
τυχῶν, οἱ ὅποιοι καὶ διὰ τοῦτο
λέγονται ἐν ταῖς Γραφαῖς δαιμο-
νιζόμενοι.

Καθὼς ὑπάρχει κόσμος ὕλι-
κός, οὕτως ὑπάρχει καὶ κόσμος
πνευματικός. Ἐν ᾧ δὲ ὁ κόσμος
ὁ ὕλικός εἶνε ἀδρανῆς καὶ στερεῖ-
ται νοήσεως, θελήσεως καὶ ἐλευ-
θερίας, ὁ πνευματικὸς κόσμος εἶ-
νε πεποικισμένος διὰ νοήσεως,
διὰ θελήσεως, δι' ἐλευθερίας.
Κρᾶμα τῶν δύο τούτων κόσμων,
τοῦ ὕλικου καὶ πνευματικοῦ, τὸ
συναμφοτέρον ὕλης καὶ πνεύμα-
τος, εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις κατὰ
μὲν τὸ σῶμα ἀνήκει εἰς τὸν ὕλι-
κὸν κόσμον, κατὰ δὲ τὴν ἐν ἑαυτῷ
ψυχὴν ἀνήκει εἰς τὸν κόσμον τὸν
πνευματικόν.

Ὁ κόσμος ὁ πνευματικὸς ἐδη-
μιουργήθη πρῶτος, καὶ κατόπιν
ἐδημιουργήθη ὁ κόσμος ὁ ὕλικός,
ὡς τὸ λέγει τὸ πρῶτον ἐδάφιον,
ἐξ οὗ ἀρχεται ἡ Παλαιὰ Διαθήκη
«ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν
οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν», ὅπου
ὑπὸ τὴν λέξιν οὐρανὸν νοοῦ-
μεν τὸν οὐράνιον κόσμον, τὸν κό-
σμον τῶν πνευμάτων, καὶ ὑπὸ τὴν
λέξιν γῆν τὸν ὕλικὸν κόσμον, τὴν
γῆν καὶ ὅλα τὰ ὕλικὰ μέρη τοῦ
σύμπαντος.

Ὁ κόσμος τῶν πνευμάτων πε-
ριλαμβάνει τοὺς Ἀγγέλους, τοὺς
ἀγαθοὺς καὶ πονηροὺς· οἱ μὲν ἀ-
γαθοὶ Ἀγγελοὶ εἶνε «πνεύματα

λειτουργικὰ πρὸς διακονίαν ἀπο-
στελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας
κληρονομεῖν σωτηρίαν», ὡς λέγει
ἡ Γραφή· οἱ δὲ πονηροὶ καὶ αὐτοὶ
εἶνε πνεύματα, τὰ ὅποια ὁμως,
«ὡς λέοντες ὠρυόμενοι περιέρχον-
ται ζητοῦντες τίνα καταπίωσι»
συμφώνως πρὸς τὰς διδασκαλίας
τῶν Γραφῶν. Οἱ πονηροὶ οὗτοι
ἄγγελοι λέγονται καὶ δαίμονες, οἱ
ὅποιοι καὶ αὐτοὶ ἐπλάσθησαν τὸ
κατ' ἀρχὰς ἀγαθοί, ἀλλ' ἀποστα-
τήσαντες ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐπαρθέ-
τες καὶ ἐπαναστατήσαντες κατὰ
τοῦ θελήματος τοῦ Ὑψίστου, καὶ
θελήσαντες νὰ θέσωσι τὸν θρό-
νον των ὑπεράνω τοῦ θρόνου τοῦ
Θεοῦ ἐξ ἐωφορικῆς ἀλαζονείας,
ἡ ὅποια εἶνε ἡ πρώτη θανάσιμος
ἀμαρτία, ἣτις συνετάραξε τὸν οὐ-
ράνιον κόσμον, ἡ ὅποια ἐξεδίωξε
τοὺς πρωτοπλάστους ἐκ τοῦ Πα-
ραδείσου, καὶ ἡ ὅποια ἔφερε καὶ
φέρει πάντοτε καὶ σήμερον ἄνω
κάτω τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀν-
θρώπους, τὰ πονηρὰ ταῦτα ὄντα
ἀπεγυμνώθησαν ἔκτοτε τῆς χά-
ριτος τοῦ Θεοῦ, ἐξέπεσον τῆς
πρώτης τιμῆς καὶ δόξης, καὶ κα-
τεταρταρώθησαν εἰς τὴν ἄβυσσον
τοῦ σκότους, ὅπου ἔστησαν τὸν
θρόνον καὶ τὴν βασιλείαν των,
πρωτοστατοῦντα ἔκτοτε παντὸς
σκοτίου, κακεντρεχοῦς καὶ κατα-
χθονίου ἔργου καὶ σκοποῦ.

Τὰ σκοτεινὰ ταῦτα καὶ πονηρὰ
πνεύματα ὑπάρχουσι πράγματι
καὶ ἀληθεῖα. Τοῦτο εἶνε ἀλήθεια

φοβερά, ἀλήθεια περὶ τῆς ὁποίας
ἄλλοτε ἐν τῷ «Ἱερῷ Πολυκά-
ρῳ» (βλέπε φυλλάδιον 2 Ἰου-
λιου 1911 ἀριθμ. 13), ἀφιερῶ-
σαμεν σαφῆ καὶ σοβαρὰν μελέτην,
ἀλήθεια περὶ τῆς ὁποίας καὶ αἱ ἐν
πολλῇ ὑπολήψει εὐρισκόμεναι τὴν
σήμερον ἐρευνᾶν καὶ σπουδαίᾳ περὶ
τῶν ψυχικῶν φαινομένων ὑπερα-
φθόνους παρέχουσι κατ' ἐκάστην
τὰς ἀποδείξεις, ἀλήθεια περὶ τῆς
ὁποίας ἐπιφυλασσόμεθα νὰ λαλή-
σωμεν καὶ ἄλλοτε, ἵνα τὸ βαθὺ
καὶ μυστηριώδες περιεχόμενον
τοῦ Εὐαγγελίου τῆς αὐρίου κα-
ταστή σαφές καὶ ἑναργές καὶ φω-
τεινὸν ἐξ ὅλων τῶν σημείων καὶ
μερῶν, ὁπόθεν ἂν θέλῃ τις νὰ με-
λετήσῃ αὐτό.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Αὐριον Κυριακὴν 17 Ἰουνίου 1912 οἱ ἱε-
ροκήρυκες τῆς Θερησκευτικῆς Ἀδελφότη-
τος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ ἱερολογ. κ. Γε. Ὁρφανίδης π. μ.
ἐν τῷ ἱερῷ ναφ Μελαντίας.

Ὁ ἱερολογ. κ. Γ. Πασχάλης π. μ.
καὶ μ. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ Μαγνησίας.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης π. μ.
ἐν τῷ ἱερῷ ναφ Μορτακίων.

Ὁ ἐλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακτῆς π. μ.
μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Νικολάου.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΔΑΝΙΗΛ ΕΝ ΒΑΒΥΛΩΝΙ

Χρόνος: 605—603 π. χ.—Τόπος: Βαβυλών.

« Καί ἔθετο Δανιὴλ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῆ (=μυανθῆ) ἐν τῇ τραπεζῇ τοῦ βασιλέως (=ἀπό τῶν ἑδωμάτων τοῦ βασιλέως), καί ἐν τῷ οἴῳ ἀπὸ τοῦ ποτοῦ αὐτοῦ· καὶ ἤξιωσε (=παρεκάλεσε) τὸν ἀρχιμυνοχον ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῆ (μυανθῆ) ». (Δαν. α'. 8).

Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσωρος μετὰ τὴν νίκην ἀπαχθέντων αἰχμαλώτων ἦσαν νέοι τινὲς ἐκ τῶν καλλίστων Ἰουδαϊκῶν οἰκογενειῶν. Πρῶτος δὲ μετὰ αὐτῶν ἦτο ὁ μέλλων προφήτης Δανιὴλ, τότε ἀγνωστος, ἀλλ' ἐξ ἐνδόξου καταγόμενος γένους. Οὗτος δύναται νὰ ἴσται λαμπρὸν παράδειγμα διὰ τὴν καθ' ἡμᾶς νεολαίαν.

Ἡ ἰδεώδης νεολαία εἶναι ἐνώπιον ἡμῶν. Αὕτη εἶναι ὁ Δανιὴλ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ἐνδεδειγμένους διὰ φυσικῆς ὠραιότητος καὶ νοημοσύνης, διὰ δυνάμειος τῶν πεποιθήσεων καὶ διὰ θρησκευτικοῦ ζήλου καὶ εὐλικρινείας.

Ὁ Δανιὴλ, ἐν τῷ 14ῳ ἔτει τῆς ἡλικίας του ἀπήχθη αἰχμάλωτος εἰς Βαβυλώνα, ἔπου διέμενε καθ' ἑλατὰ ἐβδομήκοντα ἔτη τῆς αἰχμαλωσίας. Ἐγένετο μέγας πολιτικός, πολυμαθὴς ἐπιστήμων καὶ προφήτης τοῦ εὐγενεστάτου χαρακτῆρος. Ἐκτελέσας δὲ μέγα ἔργον ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπῆλθε κατὰ τὸ 85ον ἡ

καὶ πλέον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔνα σταθῆ πρὸ τοῦ αἰωνίου Βασιλέως.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ Δανιήλ.

1ον. Ὁ Δανιὴλ ἔσχε τὴν καλλίστην βάσιν διὰ τὴν μόρφωσιν χαρακτῆρος ἐν τῇ πρωτῆ θρησκευτικῇ μορφώσει του. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πέπλος σιγῆς καλύπτει τὸν οἶκον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ παιδευσίν του· καὶ ὅμως ὡς διὰ ἡμιοανοίκτου θυρίδος ἔχομεν φῶς ἀμυδρὸν περὶ τοῦ οἴκου, ἔπου ἐγεννήθη· ἔχομεν ὑπαινιγμούς τινας περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γονέων του.

Τὰ ὀνόματα τὰ δεδομένα εἰς αὐτὸν ἔπος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς συναιχμαλώτους του νέους, δηλοῦσι τὸν θρησκευτικὸν χαρακτήρα τοῦλάχιστον τῶν μητέρων αὐτῶν. Τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἐσήμαινε συνήθως γεγονός, ἐπιθυμίαν ἢ ἐλπίδα ἐν σχέσει μὲ τὸ παιδίον, εἰς τὸ ὁποῖον τοῦτο ἐδίδετο· ἐν τῇ περιστάσει δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν νέων τούτων τόσον σημαντικὰ ἦσαν! Δανιήλ=Θεὸς εἶναι ὁ κριτής. Ἀνανί-

αὶς = ὁ Θεὸς εἶναι φιλόανθρωπος. Μισαήλ=Οὗτος εἶναι ὡς Θεός. Ἀζαρίας=ὁ Θεὸς εἶναι βοηθός. Ἀναμφιβόλως δὲ ἐκεῖνοι αἱ μητέρες ἦσαν εὐσεβεῖς, ἐπιθυμοῦσαι νὰ ὑπενθυμίζωσιν εἰς τὰ τέκνα των ταῦτα τὰς ἀληθείας· εἰς τὰ ὀνόματα ταῦτα αὐταὶ ἐξέχεον τὰς καρδίας τῶν οἰκοῦν, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ νέοι αἰχμάλωτοι ἐξῆλθον ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς ὕγια καὶ ὑφέλιμον παιδευσίν· τοιοῦτοι δὲ οἱκοὶ δίδουσι τόνον καὶ ἡδύτητα εἰς τὸν χαρακτήρα· [οἱτοὶ εἶναι μεγαλειέρας ἀξίας τῆς ἀξίας βασιλείας ἢ πλοῦτου· εὐλογημένη ἡ νεολαία ἢ ἐξερχομένη εἰς τὸν κόσμον ἐξ εὐσεβοῦς οἴκου μὲ τὰς εὐλογίας θρησκευτικῆς μητρὸς.

2ον. Ὁ Δανιὴλ ἦτο νέος μὲ ὠρισμένον σκοπὸν, ἐν τῇ καρδίᾳ του εἶχεν ἀποφασίση νὰ πράττῃ τὸ εὐθές, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ζωὴ του προέβαιεν οὐχὶ μὲ πονηρίας καὶ στρατηγηματικὴν, ἀλλὰ μὲ τὸν σταθερὸν σκοπὸν τῆς εἰς τὸν Θεὸν πιστότητος· ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ βαθὺς καὶ ἐγκάρδιος σκοπός· εἰς τὸν Δανιὴλ δὲν ὑπῆρχεν οὐτιδανὴ καύχησις ἢ μεγαλαυχία, ἀλλ' ἤρεμος προσήλωσις εἰς τὸν σκοπὸν του ὡς εἰς πολικὸν ἀστέρα· ὅλος ὁ φυσικὸς καὶ ἠθικὸς χαρακτήρ του διεφαίνετο ὀπισθεν τῶν πράξεων του, καὶ ἔλατ αἱ δυνάμεις του ἦσαν καθιερωμέναι εἰς τὸν Θεόν. Ὁ Δανιὴλ ὁμοίαιε μὲ θωρηκτόν, τὸ ὁποῖον ὡς πετόσα δύναμις σκρῶνει πᾶν τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης· ἡ πυροβολικὴ δύναμις του

ἢ καταστρεπτικὴ ἐκθαμβοῖ πάντα θεατῆν. Πόθεν δὲ πηγάζει αὕτη; Κάτω ἐν τῷ κύτει τοῦ πλοίου ὑπάρχει κεκρυμμένη ἡ δύναμις, ἥτις ἐξουσιάζουσα κυβερνᾷ καὶ ἐξακοντίζει ἐκεῖνους τοὺς κεραυνοὺς· ἀκριβῶς οὕτω βαθὺς καὶ ἀήτητος σκοπὸς ἐνεργεῖ καὶ ἐξουσιάζει ἕλατ τὰς ἰδιότητας τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας.

Ὁ Βῆκονσφηλδ ἐξωγογήθη ὑπὸ τοιοῦτου σκοποῦ· ὅτε τὸ πρῶτον προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ἐχλευάσθη μέχρις οὗ ἠναγκάσθη νὰ παύσῃ ὁμιλῶν. Στραφεῖς δὲ τότε εἶπε: Ὁ ἄλλῃ καιρός, καθ' ὅν θά με ἀκούσῃτε». Εἶχεν ὠρισμένον σκοπὸν, τὸν ὁποῖον σταθερῶς ἐπιδιώξας ἐπέτυχε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρας του.

Ὁ Νεσμίας ὠθεῖτο νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τινα συνδιάσκεψιν· καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη: « Ἐργον μέγα ποιῶ, καὶ οὐ δυνήσομαι καταθῆναι ». (Νεσμ. στ' 3)· καὶ ἐπέτυχε διότι δὲν ἐξέκλυε τοῦ σκοποῦ του. Οὐδεὶς ἄς ἐκκλίνῃ ὡμᾶς τοῦ σκοποῦ τοῦ μορφῶσαι χαρακτήρα ὠραῖον καὶ εὐγενῆ.

3ον. Ὁ Δανιὴλ ἦτο νέος εὐσυνειδήτος. Εἶχε τι πλεῖον τῆς θελήσεως, πλεῖον τοῦ σκοποῦ. Εἶχεν ἀρχάς, καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ πράττῃ τὸ εὐθές· εἶχε ζῶσαν ἠθικὴν φύσιν, εἶχε συνειδήσιν. Αὕτη ἦτον ἡ ῥητὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν ἐντολή. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἡ συνειδήσιν οὗ ἦτο καλλιεργημένη καὶ πε-

φωτισμένη, μέχρις οὗ οὗτος ἐπληρώθη μὲ ἔνθεον ἀπόρασιν νὰ εὐρίσκη τὸ εὐθές, καὶ πάση θυσίᾳ, νὰ πράττῃ τοῦτο.

Ὁ Δανιὴλ ἦτο ὑπερεχόντως γενναῖος, καὶ ἔμωσ ἐν πράγματι ἐφοβεῖτο ἢ ἄμαρτία ἦτο ἢ φρίκη του, ἢ ἀνομία ἦτον ὁ τρόμος του.

Ἐφοβεῖτο μὴ μιάνη ἑαυτὸν ἢ ἄμαρτία μιᾶναι ἢ ἄμαρτία μολύνει ἢ ἄμαρτία υποβιάζει καὶ ἐξευτελίζει Ἐφοβεῖτο μὴ μιανθῇ μὲ τὸ βορβορώδες σκότος τῆς ἄμαρτίας καὶ τῆς γεέννης.

4ον. Ὁ Δανιὴλ ἦτο νέος μὲ αὐτεξουσιότητα. Πᾶν εἶ τι ἢ ἀλλή τῆς Βαβυλωνος ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ αὐτῷ, ἦτο ἐκτεθειμένον ἐνώπιόν του. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν πᾶσα πολυτέλεια, πᾶσα τρυφή τὰ φαγητά, εἰ σπάνιοι οἶνοι καὶ αἰ κολακείαι τῆς αὐτῆς ὑπῆρχεν ἢ ἄμαρτία καὶ ἢ καλλιεργημένη διαφθορά αὐτῆς ἢ πολυτέλεια, αἰ ἀπάται καὶ αἰ τελειοποιημένοι κακίαι πάντα ἦσαν αἴφνης πρὸ τῶν ποδῶν του. Ἄλλ' οὗτος ἔθετο κατὰ μέρος πᾶσαν φωνὴν Σειρήνης, καὶ ἀντίστη εἰς πᾶν θέγγητρον Κίρκης, προτιμήσας τὴν ἐγκράτειαν τῆς αὐτοσυγκαταβάσεως, ἀπλοῦν ὕδωρ τῶν νοσπηγῶν ποτῶν, λιτὴν διαίταν ὀσπρίων τῶν πολυτελῶν φαγητῶν.

Ἡ αὐτοσυγκατάβασις εἶναι ἢ καταστροφή τοσοῦτων λαμπρῶν καὶ εὐελπίδων νέων. Οὗτοι ἀνατέλλουν ὡς φωτεινοὶ ἀστέρες, ἀλλὰ πίπτουν

δι' αὐτοσυγκατάβασιν ὡς ἐξαφανιζόμενα μερέωρα.

5ον. Ὁ Δανιὴλ ἦτο νέος εὐγενῆς καὶ φιλόφρων. Ἡ ἀκαμπτος αὐτοῦ θέλησις ἐκρατεῖτο ἐν τελείᾳ ὑποταγῇ ὑπὸ φαιδρὸν καὶ εὐμενῆ τρόπον. Αὐταὶ αἱ εὐγενεῖς καὶ εὐάρεστοι ἰδιότητες εἶναι καθήκοντα, ὅσον περιπλέον εἶναι καὶ θεμελιώδεις ἀρχαί. Αὐταὶ ἐξ Ἰσοῦ κοσμοῦσι καὶ ἐξωραΐζουσι τὸν χριστιανικὸν χαρακτήρα. Ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων ἀνήκει εἰς τὴν ἠθικὴν, καὶ ἢ φιλοφροσύνη εἶναι καθήκον εὐμενῆς ἀνταπόκρισις εἰς τοὺς ὁμοίους σημαίνει χριστιανικὸν χαρακτήρα αὐτῆ εἶναι χεῖρ χαλύβδινος ἐν περιχειρίδι ἐκ βελούδου, ἥτις κάμνει τὸ μέγιστον ἔργον τοῦ κόσμου.

6ον. Ὁ Δανιὴλ ἦτο νέος μὲ θρησκευτικὰς πεποιθήσεις. Πίστις εἰς Θεὸν ἦτο ἢ ἐμπνευσις τῆς ζωῆς του τὸ ἀνένδοτόν του δὲν ἦτο ἐξ ἰδιοτροπίας ἢ ἰδιοσυγκρασίας εἶχε βαθείας πεποιθήσεις περὶ Θεοῦ, περὶ καθήκοντος, περὶ προορισμοῦ καὶ περὶ αἰωνιότητος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἦτο ὁ ὑπέρτατος αὐτοῦ νόμος καὶ ὁ Ἰεχοῦθ ὁ βασιλεὺς του. Θρησκευτικὴ πεποίθησις εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ εὐθέος καὶ εὐγενοῦς χαρακτήρος.

Ἡ νέκη τοῦ Δανιὴλ.

Τοιοῦτος ὡς ὁ τοῦ Δανιὴλ χαρακτήρ εἶχε φυσικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή ὡς γενικὸς κανὼν, κάμνουν τὸ σῶμα. Βλέ-

πομεν δὲ τοῦτο τὸ γεγονός εἰς τὸ ἐρυθρὸν καὶ ἐξοδηκὸς πρόσωπον τοῦ μεθύσου, εἰς τὸ στενὸν μέτωπον τοῦ ἐγκληματίου καὶ εἰς τὴν ἀπολεσθε-

ἐγκρατείας του ἐγένετο ὁ ωραιότερος νέος ἄλων τῶν τρεφομένων μὲ βασιλικά ἐδέσματα.

2ον, Οὗτος ὁ χαρακτήρ εἶχε και-

© ΕΛΕΑΣΑΡ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΩΝ ΤΗΝ ΡΕΒΕΚΑΝ

σαν ζωτικότητα καὶ βίωμν τοῦ ἀκολάστου. Βλέπομεν τοῦτο εἰς τὴν νοβρότητα καὶ ἡλιθιότητα τοῦ λαίμαργου. Ἰδίᾳ περὶ τοῦ ἀλκοὸλ διακεκριμένος ἰατρός λέγει, «εἶναι καθήκον μου νὰ ὁμολογήσω εἰς τὸ ἀλκοὸλ, ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτοῦ μορφάς, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰ δὲν εἶναι τροφή, εἰ εἶναι ὁ προδοτικώτατος καὶ ἐπιβουλότατος καταστροφεὺς τῆς υἰείας, τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ζωῆς». Ὁ Δανιὴλ διὰ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς

ωνικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ Δανιὴλ διὰ τοῦ χαρακτήρος του ἐκέρδησε τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων. Οἱ εὐγενεῖς καὶ ὁ βασιλεὺς εἶχον ἐλκυσθῆ ἐν στοργῇ πρὸς αὐτόν.

Ἡ κακία οὐδὲν πληρῶνει τοῦναντίον αὐτῆ ἐν τέλει κερδαίνει τὴν καταφρόνησιν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὴ ἢ κακὴ καὶ ἀδικος κοινωνία θὰ καταφρόνησῃ τὰ πεπτωκότα αὐτῆς μέλη ἐν τῇ καταστροφῇ αὐτῶν.

Ὁ Δανιὴλ ἐκέρδησε δύναμιν καὶ ἐπιρροὴν εἰς τοὺς ἀλλοίους κύκλους

διὰ τῆς καθαρότητος καὶ εὐγενείας τοῦ χαρακτήρου του.

3ον. Οὗτος ὁ χαρακτήρ ἐδείχθη εἰς διανοητικὰς ὑποθέσεις. Ὁ Δανιὴλ εἶχε διαπεραστικὸν νοῦν· ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἀλήθειαν· ἦτο σοφός· δὲν εἶχεν ἀποξηράνει καὶ φθείρει τὸν νεανικὸν του νοῦν ἐν φλεγούσαις οἰνοποσίαις· ὕγιης στόμαχος κατεργάζεται ὕγιᾶ νοῦν.

Πολλοὶ φύσει εὐφυεῖς παρέρχονται ὡς μετέωρα ἕνεκα τῆς ἀκρασίας των· καὶ ἄλλοι καθαροὶ καὶ ἐγκρατεῖς ὑψοῦνται ὡς αὐξάνοντα ῥόδα ἐν τῇ ὁδῷ τῆς δόξης.

4ον. Οὗτος ὁ χαρακτήρ ἐκέρδησε πολιτικὰς τιμάς. Καὶ ἐν Βαβυλώνι ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἀγαθότης ὠμίλησαν. Ὁ χαρακτήρ ὕψωσε τὸν Δανιὴλ εἰς βαθμὸν καὶ δύναμιν· ὁ χαρα-

κτήρ ἐκράτησεν αὐτὸν ἐν τῇ ὑψηλῇ θέσει του· ἡ ἐπιτυχία δὲν εἶναι τὸ ἀμετάβλητον ἀλλὰ τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ ἀληθοῦς καὶ εὐγενοῦς χαρακτήρος.

5ον. Οὗτος ὁ χαρακτήρ ἐκέρδησε ἐδλογημένα πνευματικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ Δανιὴλ ἠγάπα τὸν Θεὸν καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Ἐζῆ, ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐγνώριζε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἠδύνατο νὰ ἐρμηνεύσῃ τοῦτο. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔδωκεν αὐτῷ πνευματικὴν διαγνωστικότητα. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ κάλλιστος ἐν τῷ σύμπαντι διδάσκαλος. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θέτει εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, ὅπως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δανιὴλ, τηλεσκοπίον δι' οὗ διακρίνομεν τὸ αἰώνιον στερέωμα τῆς θείας ἀληθείας. *

„ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΤΕ ΕΩΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΧΕΤΕ“

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Κατὰ πιστὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ ὑπὸ Σίμωνος Δ. Κατακουζηνοῦ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 61 φυλλαδίου).

Καὶ ὁ Παμφίλιος διηγῆθη, ὅτι οἱ χριστιανοί, τοὺς ὁποίους συνέλαβον αἱ ἀρχαί, εἰδοποίησαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν περὶ τῆς θέσεώς των τὴν κοινότητά των. Ὁ γέρον Κύριλλος, γνωρίζων τὰς σχέσεις τοῦ Παμφιλίου πρὸς τὸν Ἰούλιον, τὸν ἐπέ-

φόρτισε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν παρακαλέσῃ, ὅπως μεσολαβήσῃ ὑπὲρ των χριστιανῶν. Οἱ χριστιανοὶ δὲν ζητοῦσι χάριν. Οὗτοι θεωροῦσι τὴν ἀποστολὴν των ὡς μαρτυρίαν περὶ τῆς ἀληθοῦς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡδύνατο νὰ πιστοποιήσωσι

τοῦτο διὰ τοῦ μακροῦ ὀδοηκονταετοῦς βίου των καὶ δύνανται τώρα ἐπίσης νὰ τὸ πιστοποιήσωσιν ἔστω καὶ παραδιδόμενοι εἰς μαρτυρικὸν θάνατον.

Καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο τοῖς ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορον. Ὁ δὲ σαρκικός θάνατος ὅστις εἶναι ἀναπόφευκτος δι' αὐτούς, θὰ ἦτο ἐπίσης οὐχὶ ἐπιφοβος, ἀλλὰ χαρμόσυνος εἴτε οὗτος ἤθελεν ἐπακολουθήσει ἀμέσως, εἴτε μετὰ πεντήκοντα ἔτη.

Ἄλλ' οὗτοι ἐπεθύμουν ὅπως ἡ ζωὴ των χρησιμεύσῃ πρὸς ὄφελος τῶν ἀνθρώπων, ἐπομένως δὲ ἐξαπέστειλαν τὸν Παμφίλιον, ἵνα διενεργήσῃ, ὅπως ἡ διαδικασία γίνῃ δημοσία.

Τὸν Ἰούλιον ἐξέπληξεν ἡ αἴτησις τοῦ Παμφιλίου, ἀλλ' ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι ἐζητήται ἀπ' αὐτόν.

— Σοὺ ὑπεσχέθη τὴν ἐπέμβασίν μου, — εἶπεν ὁ Ἰούλιος, — ἀλλὰ τὸ ὑπεσχέθη χάριν τῆς φιλίας μου διὰ σὲ καὶ ἐκείνου τοῦ ἰδιαιτέρου ἀγαθοῦ, ἠπίου αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον πάντοτε μοῦ ἐνέπνευσε. Ἄλλὰ χρεωστῶ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι τὴν διδασκαλίαν σας θεωρῶ ὡς τὴν μᾶλλον τρελλὴν καὶ ἐπιβλαβῆ! Ἡμπορῶ νὰ κρίνω περὶ τούτου, διότι ὁ ἴδιος, ὅχι πρὸ πολλοῦ, εἰς στιγμὴν ἀπογοητεύσεως καὶ ἀρρωστημένης καταστάσεως, ἐηλαδῆ εἰς πνευματικὴν κατάπτωσιν, πάλιν συνεμεριζόμεν τὰς βλέψεις σας καὶ πάλιν ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀφίσω τὸ πᾶν καὶ νὰ ἔλθω εἰς σᾶς. Γνωρίζω ποῦ στηρίζεται ἡ

πλάνη σας, διότι ἀπὸ αὐτὴν ἐπέρσασα καὶ ἐγώ. Αὐτὴ βασίζεται εἰς τὴν ἀγάπην διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, εἰς τὰ ἄδύνατα ἐν γένει πνεύματα καὶ εἰς τὴν ἀρρωστημένην ἐξασθενήσιν σας. Αὐτὴ εἶναι πίστις τῶν γυναικῶν καὶ διόλου δὲν ἀρμόζει εἰς ἄνδρας!

— Ἄλλὰ διατὶ αὐτό;

— Διότι σεῖς ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἀντὶ μὲ τὴν ἐργασίαν σας νὰ συμμετέχητε εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους κατὰ τὰς ὑπηρεσίας σας ν' ἀποκτᾶτε ὅλον ἐν περισσώτερον τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρώπων, σεῖς αἰφνης μὲ τὴν ὑπερηφάνειάν σας ἀναγνωρίζετε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἴσους, μὲ τὸν σκοπὸν κανεῖς νὰ μὴ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἀνώτερον, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἴσον μὲ τὸν Καίσαρα. Σεῖς αὐτὸ σκέπτεσθε καὶ διδάσκετε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὸ σκέπτωνται. Καὶ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, καθὼς καὶ διὰ τοὺς δκνηροὺς τὸ δελέασμα αὐτὸ εἶναι σημαντικόν! Ἄντὶ ἐργασίας, κάθε δοῦλος ἐξαφνα θὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἴσον μὲ τὸν Καίσαρα! Ἄν οἱ ἀνθρωποὶ σᾶς ἤκουον, ἡ κοινωνία θὰ κατεστρέφετο καὶ ἡμεῖς ὅλοι θὰ ἐπεστρέφομεν εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἀγιότητος. Σεῖς εἰς τὸ κράτος κηρύσσετε τὴν ἐκμηδένισιν αὐτοῦ τοῦ κράτους. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ὑπαρξίς σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κράτος! Ἄν αὐτὸ δὲν ἦτο καὶ σεῖς δὲν θὰ ὑπῆρχετε. Σεῖς ὅλοι θὰ ἦσθε δοῦλοι τῶν Σκυθῶν καὶ τῶν ἀγρίων ἢ τῶν πρώτων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐμάνθανον περὶ τῆς ὑ-

πάρξωσας. Σεις εἰσθε καθὼς τὸ ἀπόστημα, τὸ καταστρέφον τὸ σῶμα, τὸ ὅποσον ἡμπορεῖ νὰ φανῆ καὶ νὰ διατηρηθῆ μόνον ἀπὸ τὸ σῶμα.

Καὶ τὸ ζῶν σῶμα εὐρίσκεται εἰς πάλιν μὲ αὐτὸ καὶ τὸ ὑπερνικᾷ! Τὸ ἴδιον ἡμεῖς κάμνομεν μὲ σᾶς καὶ δὲν ἡμποροῦμεν νὰ μὴ τὸ κάμωμεν. Παρ' ἄλλην τὴν ὑπόσχεσίν μου νὰ σε βοηθήσω διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθυμίας σου, θεωρῶ τὴν διδασκαλίαν σας πάρα πολὺ βλαβερὰν καὶ ποταπὴν. Καὶ ποταπὴν, διότι θεωρῶ εἶναι νὰ κατρώγῃ κἀνεὶς τὸν μαστὸν, ὁ ὁποῖος τὸν τρέφει οὔτε τίμιον εἶναι, οὔτε δίκαιον! Νὰ ὠφεληθῆ ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ εὐνομούμενου κράτους καὶ νὰ μὴ λαμβάνετε μέρος εἰς τὴν πρόδοον αὐτοῦ τοῦ κράτους ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ νὰ ζητήτε τὴν καταστροφὴν του.

— Οἱ λόγοι σου—εἶπεν ὁ Παμφίλιος, θὰ ἦσαν πολὺ δίκαιοι, ἀν ἡμεῖς πραγματικῶς ζῶμεν ὅπως νομίζεις. Ἄλλὰ σὺ δὲν γνωρίζεις τὴν ζωὴν μας καὶ διὰ τοῦτο ἐσχημάτισες λελανθασμένην ἰδέαν δι' αὐτήν. Εἰς σᾶς, μὲ τὴν συνήθειαν σας εἰς τὴν πολυτέλειαν, θὰ εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῆτε πόσον ὀλίγον χρειάζεται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ὑπάρχῃ χωρὶς στερήσεις. Ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη τοιοῦτοτρόπως, ὥστε, διατελῶν εἰς καλὴν κατάστασιν, ἡμπορεῖ μὲ τὰς χεῖράς του νὰ κερδήσῃ πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ζωὴν του. Καὶ ζῶντες μαζὺ, ἡμποροῦμεν μὲ τὴν ἐργασίαν, ἀπὸ κοινοῦ, νὰ

θρέψωμεν χωρὶς κόπον καὶ τὰ τέκνα μας καὶ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς ἀρρώστους. Ὑποστηρίζεις ὅτι ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ διεγείρομεν εἰς τὸν δοῦλον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ Καίσαρ.

Ἐξ ἐναντίας καὶ μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον κηρύττομεν ἕν πρᾶγμα: Τὴν ὑπομονὴν, τὴν πραότητα καὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐργατικοῦ ἀνθρώπου. Ἡμεῖς τίποτε δὲν γνωρίζομεν καὶ τίποτε δὲν ἐννοοῦμεν ἀπὸ τὰς κυβερνητικὰς ὑποθέσεις.

Μόνον ἕν πρᾶγμα γνωρίζομεν ἀσφαλῶς, ὅτι τὸ ἀγαθὸν μας κεῖται ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει τὸ ἀγαθὸν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ζητοῦμεν τὸ ἀγαθὸν αὐτό. Καὶ τὸ ἀγαθὸν ὄλων τῶν ἀνθρώπων εἶναι εἰς τὴν ἐνότητά των.

— Ἄλλ' εἰπέ μου, Παμφίλιε, διατί οἱ ἄνθρωποι σᾶς φέρονται μὲ τόσῃν ἔχθρῳ καὶ σᾶς καταδιώκουν καὶ σᾶς κατατρέχουν καὶ σᾶς φονεύουν. Διατί ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν σας τῆς ἀγάπης προκύπτουν αἱ φιλονεικίαι;

Ἡ αἰτία αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' ἐξω ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡμεῖς δάζομεν ὑπεράνω ὄλων τὸν θεῖον νόμον, τὸν διευθύνοντα καὶ τὴν συνείδησίν μας καὶ τὴν διάνοιαν. Ἡμποροῦμεν νὰ ἐκτελῶμεν μόνον ἐκεῖνους τοὺς κυβερνητικούς νόμους, οἱ ὅποιοι δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς θεοὺς. «Τὰ Καίσαρος, Καίσαρι· καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.» Ἰδοὺ, ἔνεκα τούτου οἱ ἄνθρωποι μᾶς καταδιώκουν. Νὰ

ἔμποδίσωμεν αὐτὴν τὴν ἔχθρῳ ἕναντιον μας, ἢ ὅποια δὲν πηγάζει ἀπὸ ἡμᾶς, δὲν εἶναι δυνατὸν, διότι δὲν ἡμποροῦμεν νὰ παύσωμεν νὰ ἐννοοῦμεν ἐκεῖνην τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὅποιαν ἐνοήσαμεν καὶ δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ζήσωμεν ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς μας καὶ τῆς διανοίας. Περὶ αὐτῆς τῆς ἔχθρας, τὴν ὅποιαν ἡ πίστις μας προκαλεῖ εἰς ἄλλους ἐναντίον μας, ὁ Διδάσκαλος μας εἶπε:

«Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον θαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν· οὐκ ἦλθον θαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν».

Ἡ Χριστὸς ἐδοκίμασεν ὁ ἴδιος αὐτὴν τὴν ἔχθρῳ καὶ ἡμᾶς τοὺς μαθητάς του πολλὰς φορὰς προειδοποίησε περὶ αὐτῆς:

«Ἐμέ, — ἔλεγεν Οὗτος — ὁ κόσμος πρῶτον μεμίσηκεν, ἦν γὰρ πονηρὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει, ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Ἐρχεται ὧρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρεῖαν προσφέρειν τῷ Θεῷ».

«Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτείνοντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι».

«Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ κρίσις ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἡγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς, ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰς ἔργα.

«Μὴ ταρσασέσθω ὑμῶν ἡ καρδία:

Ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν. Τὰ πρόβατα ἀκούουσι τῆς φωνῆς τοῦ ποιμένος καὶ αὐτῷ ἀκολουθοῦσιν ὅτι οἶδασιν τὴν φωνὴν αὐτοῦ».

Καὶ δὲν θὰ ἀπολεσθῆ τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ θὰ αὐξήσῃ προσελκύν πρὸς ἑαυτὸ νέα πρόβατα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου διότι: «Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει». Ναι, — τὸν διέκοψεν ὁ Ἰούλιος — ἀλλὰ μήπως πολλοὶ εἰλικρινεῖς ὑπάρχουν μεταξύ σας; Συχνὰ σᾶς κατηγοροῦν ὅτι μόνον προσποιεῖσθε ὅτι εἰσθε μάρτυρες καὶ ὅτι εἰσθε πρόθυμοι νὰ καταστραφῆτε χάριν τῆς ἀληθείας. Ἄλλ' ἡ ἀλήθεια δὲν εὐρίσκεται μὲ τὸ μέρος σας. Εἰσθε ὑπερήφανοι παράφρονες, καταστρέφοντες ὅλας τὰς βάσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς!

Ὁ Παμφίλιος οὐδὲν ἀπήντησε μετὰ θλίψεως παρετήρει τὸ Ἰούλιον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἰούλιος ἔλεγε ταῦτα, εἰς τὸ δωμάτιον εἰσώρησεν ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ Παμφιλίου καὶ προσεκαλήθη εἰς τὸν πατέρα του.

Παρ' ὅλας τὰς θωπεῖας τῆς συζύγου τοῦ Ἰουλίου, τὴν ἐγκατέλιπε καὶ προσῆλθε πρὸς τὸν πατέρα. Ὁ Παμφίλιος ἀνέπνευσεν, ἐθώπευσε τὸν υἱὸν καὶ ἠγέρθη, ἀλλ' ὁ Ἰούλιος ἐκράτησεν αὐτὸν παρακαλῶν, ἵνα μείνῃ καὶ συνδιαλεχθῆ ἀκόμη μετ' αὐτοῦ, ἔπειτα δὲ νὰ γευματίσῃ.

Ἀπορῶ — εἶπεν ὁ Ἰούλιος — διότι

ένυμφεύθης καὶ ἔχεις τέκνα. Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς σεῖς οἱ χριστιανοὶ ἤμπορεῖτε μὲ τὴν ἔλλειψιν ἰδιοκτησίας ν' ἀνατρέφετε τέκνα; Πῶς αἱ μητέρες σας ἤμποροῦν νὰ ζοῦν μὲ ἡσυχίαν, γνωρίζουσαι τὴν ἔλλειψιν ἐξασφαλίσεως διὰ τὰ παιδιὰ των;

— Διατὶ τὰ παιδιὰ μας εἶναι ὀλιγοτέρον ἐξησφαλισμένα ἀπὸ τὰ ἰδικὰ σας;

Βέβαια, διότι σεῖς δὲν ἔχετε δοῦλους, δὲν ἔχετε περιουσίαν. Ἡ σύζυγός μου κλίνει πολὺ εἰς τὸν χριστιανισμόν, αὐτὴ μάλιστα πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἠθέλησε ν' ἀφίση τὴν σημερινὴν ζωὴν. Ἡθελα καὶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω μαζὺ της. Ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν ἐφόβιζεν ἡ ἔλλειψις ἐκείνη τῆς ἐξασφαλίσεως, ἡ ἀνάγκη δηλαδή ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο ὅτι θὰ περιήρχοντο τὰ παιδιὰ της καὶ ἐγὼ πληρέστατα τὸ ἐπεδοκίμασα. Αὐτὸ συνέβη κατὰ τὴν διὰ ἀρκειαν τῆς ἀσθενείας μου.

Εἶχα ἀηδιάσει ἔλθην τὴν ζωὴν μου καὶ ἠθελα ν' ἀφίσω τὸ πᾶν. Ἀλλ' αἴφνης, πρῶτον μὲν οἱ φόβοι τῆς συζύγου μου καὶ ἔπειτα αἱ ἐξηγήσεις

τοῦ ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος μ' ἐθεράπευε, μὲ κατέπεισαν, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ, καθὼς σεῖς ζητεῖ, εἶναι δυνατὴ καὶ ὠραία διὰ τοὺς ἀγάμους καὶ διὰ τοῦτο εἰς αὐτὴν οἱ οἰκογενεῖαι ἔχαι καὶ αἱ μητέρες μὲ τὰ παιδιὰ των δὲν ἔχουν θέσιν. Ὅτι ἡ ζωὴ, καθὼς τὴν ἐννοεῖτε, δὲν εἶνε ζωὴ αὐτῆ, δηλαδή τὸ ἀνθρώπινον γένος πρέπει ἐξάπαντος νὰ παύσῃ! Τοῦτο εἶναι φυσικὴ συνέπεια. Διὰ τοῦτο ἡ παρουσία σου μὲ τὸν υἱόν σου πάρα πολὺ μ' ἔκαμε ν' ἀπορήσω.

— Δὲν ἔχω μόνον ἓνα υἱόν. Ἄφισα εἰς τὸ σπῆτι τριετὴ κόρην καὶ νεογέννητον υἱόν.

— Ἐξηγήσέ μου πῶς αὐτὸ συμβαίνει; Δὲν τὸ ἐννοῶ. Ἡμῖν ἔτοιμος τὸ πᾶν ν' ἀφίσω καὶ νὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὖρω. Ἀλλ' ἔχω παιδιὰ καὶ ἐνόησα, ὅτι ὅση καὶ ἂν ἦτο αὐτὸ καλὸν δι' ἐμέ, δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάσω τὰ παιδιὰ μου καὶ ἐμειναι, χάριν των, νὰ ζήσω ὡς πρὶν καὶ νὰ τὰ ἀναθρέψω μὲ τοὺς ὄρους ἐκείνους, μὲ τοὺς ὁποίους καὶ ὁ ἴδιος ἀνετρέφην καὶ ἔζησα.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια).

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ἹΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΝΤΙΜΟΤΑΤΟΙ ΕΦΟΡΕΠΙΤΡΟΠΟΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Πιστεύομεν ὅτι ἐν τῇ συνειδήσει τῆς ὁμογενείας ἡμῶν ἐμορφώθη πλέον σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος ἡ πεποίθησις, ὅτι τὸ μέλλον τοῦ γένους

μας καὶ ἡ ἀνατολὴ καλλιτέρας ἐποχῆς ἀποκλειστικῶς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διδασκάλου.

Ἐὰν ὑπάρχωσιν ἀκόμη παρ' ἡ-

μῖν ἀφώτιστα πνεύματα, τὰ ὁποῖα δὲν κατενόησαν τὴν ὑψίστης σημασίας ταύτην ἀλήθειαν, ὅτι δι' ἡμᾶς ἀποκατάστασις ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἔθνικοῦ βίου εἶναι τι ἀκατανόητον ἄνευ τοιούτων καλῶν ὀρθοκτικῶν καὶ πνευματικῶν ἐργατῶν, εἶναι πλέον καιρὸς νὰ συναισθανθῶσι τοῦτο καὶ αὐτὰ, διότι ματαίως προσδοκῶμεν καρποφορίαν γενναίαν καὶ ἀρτίαν τῶν τέκνων μας ταὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν, ἄνευ ἱερέων καὶ διδασκάλων, ἱσταμένων εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ προσρισμοῦ των.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὸν ἱερέα ἢ ἡγετῶνα τῆς ἐκκλησίας, εἰ δὲν ἔβηκεν ἀπαγορευτικῶν αὐστηρῶν διατάξεων νὰ μὴ χειροτονῇ μηδὲ δέχεται τοὺς ἐξ ἄλλων ἐπαρχιῶν καταφεύγοντας πρὸς εὐρεσιν πόρου ζωῆς ἐν Σμύρνῃ Ἱερωμένους ποιοῦσιν ἀκραδάντως, ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστων μόνον ἐτῶν οὗτος, ἐξασφαλιζομένης τῆς ἀξιοπρεποῦς αὐτοῦ συντηρήσεως, θὰ καταστῇ ἀξίος τῆς ὑψηλῆς ἐν τῇ κόσμῳ κλήσεώς του.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ ὁμοῦ εἰς τὸν διδασκάλον, ἔχουμεν ἀνάγκην τῆς συμπαράθεσιν τῶν Ἐφορευτῶν καὶ τῆς ἀμερίστου συνδρομῆς καὶ συνεπικουρίας ἔλων τῶν λοιπῶν κοινωρικῶν παραγόντων καὶ συμπάντων τῶν πολιτῶν τοῦλάχιστον ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ φωτισμὸς τῶν τέκνων καὶ ἀπογόνων μας καὶ ἡ πνευματικὴ ἀναγέννησις τῆς φυλῆς μας δὲν εἶναι ὄνομα μόνον καὶ λέξεις κεναί.

Δι' οὗ καὶ θεωροῦμεν ὑψίστον ἡμῶν καθήκον νὰ ὑψώσωμεν ἀπὸ τοῦδε ἰσχυρὰν τὴν πατρικὴν ἡμῶν φωνήν, καὶ νὰ καλέσωμεν ἡμᾶς τοὺς χρυσοὺς πολίτας νὰ βελτιώσωσι τὴν οἰκονομικὴν θέσιν τοῦ διδασκαλίου ἂν θέλωσι νὰ ἴδωσιν αὐτὸν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἱστάμενον εἰς τὴν προσήκουσαν καὶ εὐκταίαν θέσιν.

Δὲν θέλομεν πληθὺν διδασκάλων, ὑπὸ προσωπικῶν ὡς τὰ πολλὰ συμπαθειῶν διοριζομένων καὶ διατηρουμένων εἰς τὰς θέσεις των καὶ μὴ δυναμένων νὰ ἐπιτελέσωσι τελεσφόρως τὸ ἔργον αὐτῶν, ἀλλὰ θέλομεν νὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἐπι θύραις σχολικοῦ ἔτους ἡ προσήκουσα ἐν τῇ προσληφθησομένῃ διδασκαλικῇ προσωπικῇ διαλογῇ καὶ ἡ προτίμησις τῶν ἀξίων καὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπαγγέλματος προσωπῶν, ὅποτε ἔχομεν τὴν δικαίαν ἀξίωσιν καὶ ἡμεῖς καὶ μεθ' ἡμῶν πᾶσα ἡ σωφρονοῦσα κοινωρία ν' ἀμειψθῇ ὁ κόπος τῶν ἐργαζομένων διδασκάλων ἀξιοπρεπῶς καὶ νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ μικρολόγος γλισχρότης περὶ τὴν μισθοδοσίαν τῶν πνευματικῶν ἐργατῶν τῆς φυλῆς μας. Ὅσοι δὲν κατενόησαν ἔτι ἡ δὲν θέλουσι νὰ κατανοήσωσι τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν, καὶ ὅσοι δὲν ἐργάζονται νὰ τὴν πραγματοποιήσωσι, ματαίως ἀναμένουσι ν' ἀνατελῶσιν εὐτυχέστεραι ἡμέραι διὰ τὸ Ἔθνος μας.

Καλοῦμεν τοὺς ἱεροκήρυκας καὶ τοὺς ἔχοντας λόγον διδασχῆς, προ-

σταμένους, τὸν ἐγγώριον ὁμογενῆ τύπον καὶ πάντας τοὺς δυναμένους εἴτε διὰ λόγων εἴτε δι' ἔργων νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν εἰσόδωσιν καὶ ἐξάπλωσιν τῶν σωτηρίων διὰ τὸ Ἔθνος μας τούτων ἰδεῶν, ἔπως οἱ μὲν ἱεροκήρυκες ἐπανειλημμένως ἀπὸ τοῦ ἁμθωνος διαφωτίσωσι τὸν λαὸν καὶ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν καρδίαν του, ὁ δὲ τύπος θεωρήσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο ἄξιον ὑψίστης προσοχῆς καὶ ὑψώσῃ καὶ αὐθις τὴν φωνὴν του πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ πραγματοποίησιν τῶν ἀνωτέρω ἰδεῶν, αἱ δὲ ἐφορεῖται καὶ οἱ πρῶσταμένοι τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων θεωρήσωσι τὸ πρᾶγμα ἐπιγόν καὶ θελήσωσι πρὸς τὸ συμφέρον τῶν τέκνων μας νὰ συμμορφωθῶσιν ἐγκαίρως πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως πρὸς τὰ ἄνω συνιστώμενα. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις εἶη μετὰ πάντων ὁμῶν.

Ἐν Σμύρῃ τῇ 5 Ἰουνίου 1912.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Δωρόθεον Ν. Δουκιάκη (περιοδεύοντα) — Πανσο. Ἱερομόναχον κ. Παρθένιον Ἀπολλωνίου (Ῥόδον). — Πανσο. Ἱερομό-

νάχον κ. Μάρκον Κεντητὸν (Ἱεροσόλυμα). — Ἱερολογ. Ἱεροδιάκονον κ. Ἰωακείμ Σ. Ἀναγωστόπουλον (Χάλκη). — Ἱερολογ. Ἱεροδιάκονον κ. Χρυσόστομον Π. Ἰατρῆλην (Πολυχῆτον—Μιτυλήνης) καὶ Κουρ Ἰωάννην Ε. Πανσεληνίδην (Χάλκη). — Βλάσιον Ἰ. Μολλᾶ (Ζεΐτινῆ). — Ἀναστάσιον Σταμπολῆ (Βάλιαν). — Σταῦρον Παναγιώτου (Κων/πολιν). — Γεώργιον Χατζόγλου καὶ Χαράλαμπον Σταύρου (40 Ἐκκλησίας). — Γεώργιον Σκλάβου (Πλωμαρίτην). — Μύλασσα). — Αἰζαρον Ἀποστόλου (Τσερέπλιανην) καὶ Δημήτριον Βακιριτζόγλου (περιοδεύοντα). Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς. — Ὁσιώτατον Μοναχὸν κ. Εὐλόγιον Ἁγιοπανλίτην (Ἅγιον Ὁρος). — Κον Θεοφάνην Βασιλείου (Γιουμουτζίνα). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίας ἡμῶν. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς. — Δίδεισι. Οἰκονόμον παπᾶ Νικόλαον (Μακροχώριον—Κων/πόλεως). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίας ἡμῶν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Αἰδεσιμώτατον Οἰκονόμον παπᾶ Κωνσταντίνον (Βιλλάνοβα—Ῥόδον) καὶ Κουρ Γ. Ζαχαροῦλην (Ἱεροσόλυμα). — Εὐγένιον Ν. Καλαφάτην καὶ Δημήτριον Τρικεριώτην (Τρίγλια) καὶ Στυλιανὸν Ν. Κατριτζηδάκη (Κιουλούκιον). Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς. — Α. Σ. Ἅγιον Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. κ. Ἱερόθεον (Κων/πολιν) καὶ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνθόνιον Α. Μαρῖνον (Σαλιχλή). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίας ἡμῶν.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρῃ	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις	»	30
» τῆ ἐξωτερικῆ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῆ	φρ. χρ.	10

Ἐκαστον τεθῶχος μεταλ. 2

Ἱπεύθυνος: Π. Γ. ΔΟΥΒΕΛΛΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.